

POSTANOWIENIE

29 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

na posiedzeniu niejawnym 29 maja 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa P.K.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o ustalenie i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Banku spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 8 sierpnia 2023 r., I ACa 1061/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(J.C.)

UZASADNIENIE

I. Na wstępie należy odnieść się do wyjaśnienia składu osobowego, w którym wydano w sprawie postanowienie Sądu Najwyższego z 29 maja 2025 r., wobec złożenia 8 marca 2024 r. (k. 65) przez sędziego wyznaczonego do jej rozpoznania (wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania) zawiadomienia na podstawie art. 51 k.p.c. o okolicznościach uzasadniających jego wyłączenie od orzekania z uwagi na spłacanie przez sędziego pożyczki udzielonej przez bank, indeksowanej do kursu franka szwajcarskiego. Wskazano w nim, że ze względu na pozycję ustrojową Sądu Najwyższego oraz znaczenie orzeczeń wydawanych przez ten Sąd orzeczenie wydane z jego udziałem może oddziaływać na jego sytuację prawną względem banku, z którym sam zawarł i nadal spłaca umowę pożyczki

indeksowanej do kursu franka szwajcarskiego, co może wywoływać wątpliwości co do bezstronności sędziego. Wprawdzie postanowieniem Sądu Najwyższego z 21 marca 2024 r. (k. 76) odmówiono wyłączenia sędziego wyznaczonego do rozpoznania sprawy, ale orzeczenie to zostało wydane w składzie: SSN Piotr Telusiewicz, który został powołany na urząd sędziego Sądu Najwyższego postanowieniem Prezydenta RP z 29 listopada 2023 r. (M.P. z 2023 r., poz. 1407) na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa zawarty w jej uchwale z 19 maja 2023 r. nr 330/2023 r. w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na siedem wolnych stanowisk sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej (M.P. z 2022 r., poz. 838).

Krajowa Rada Sądownictwa podjęła wyżej powołaną uchwałę z 19 maja 2023 r. w składzie i w trybie ukształtowanym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3). Wyżej wskazane okoliczności dotyczące powołania na urząd sędziego Sądu Najwyższego Piotra Telusiewicza uzasadniają poważne wątpliwości co do tego, czy i jakie skutki wywołało postanowienie Sądu Najwyższego wydane z jego udziałem w świetle uchwały składu połączonych Izb Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 (OSNC 2020, nr 4, poz. 34) oraz orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (zob. np. wyrok z 3 lutego 2022 r., skarga nr 1469/20, Advance Pharma Sp. z o.o. przeciwko Polsce) i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zob. np. wyrok z 7 listopada 2024 r., C-326/23, ECLI:EU:2024:940). Dotyczy to w szczególności oceny czy Sąd Najwyższy w takiej obsadzie spełniał kryteria, jakim powinien odpowiadać sąd określone w art. 45 ust. 1 Konstytucji, art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284) oraz art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w zw. z art. 47 Karty Praw Podstawowych (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 26 października 2022 r., II CSKP 556/22, z 15 lutego 2024 r., I CSK 4343/22, I CSK 5052/22, I CSK 5970/22 i CSK 6303/22, z 12 kwietnia 2024 r., II CSKP 1869/22, z 9 maja 2024 r., II CSKP 1483/22 i z 8 listopada 2024 r., II CSKP 1211/22), a w konsekwencji czy orzeczenie wydane w takim składzie osobowym było wiążące w dalszym postępowaniu. Odniesienie

się do tej kwestii prawnej jest jednak obecnie bezprzedmiotowe nie tylko z uwagi na brak wniosków stron o wyłączenie sędziego wyznaczonego do rozpoznania sprawy, ale także z uwagi na zmianę okoliczności, która nastąpiła po wydaniu postanowienia o odmowie wyłączenia sędziego wyznaczonego do rozpoznania sprawy polegającą na wykonaniu przez niego ugody zawartej z bankiem, w wyniku czego jego zobowiązanie z tytułu pożyczki indeksowanej do kursu franka szwajcarskiego wygasło, a strony zobowiązały się nie dochodzić wobec siebie żadnych roszczeń. Stosowne oświadczenie w tym przedmiocie zostało złożone przez sędziego wyznaczonego do rozpoznania sprawy (wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania) i załączone do akt (k. 86). Zdezaktualizowały się więc przyczyny, które wskazane zostały w zawiadomieniu sędziego jako uzasadniające jego wyłączenie od orzekania w tej sprawie.

II. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. – będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarga kasacyjna, wniesiona przez pełnomocnika pozwanego Banku spółki akcyjnej w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 8 sierpnia 2023 r. (sygn. akt I ACa 1061/22), została oparta na przesłankach (przyczynach) określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 2, 3 i 4 k.p.c. We wniosku o jej przyjęcie wskazano również zagadnienie prawne, które w uzasadnieniu wniosku zostało rozwinięte zgodnie z przesłanką z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi odniesiono się wyłącznie do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz częściowo do przesłanki z pkt 2. W pierwszej kolejności wskazano potrzebę wykładni art. 385¹ § 1 i 2 k.c., w szczególności w zakresie skutków uznania postanowień umownych za abuzywne oraz możliwości ich zastąpienia przepisami dyspozytywnymi. Następnie rozwinięto zagadnienie prawne, sformułowane wcześniej we wniosku, dotyczące konieczności ustalenia czy brak możliwości oszacowania przyszłego świadczenia strony umowy kredytu stanowi *per se* o niejednoznaczności postanowienia umownego, a w konsekwencji – uzasadnia jego analizę pod kątem abuzywności.

W ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. w treści wniosku o przyjęcie skargi wskazano potrzebę wykładni art. 497 k.c. w związku z art. 496 i 455 k.c., odnosząc się do zagadnień dotyczących możliwości zastosowania zarzutu zatrzymania w umowie kredytu oraz określenia daty wymagalności roszczenia banku. Przepisy te zostały wskazane jako źródło wątpliwości interpretacyjnych, jednak w uzasadnieniu wniosku brak jest jakiegokolwiek argumentacji odnoszącej się do tych regulacji, co uniemożliwia dokonanie oceny zasadności tej części przesłanki.

Przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c. nie zostały rozwinięte w uzasadnieniu wniosku. Skarga nie zawiera twierdzeń, które mogłyby świadczyć o nieważności postępowania (pkt 3) ani o oczywistym naruszeniu prawa (pkt 4). Wskazanie tych przesłanek należy traktować jako formalne albo wynikające z omyłki, bez rzeczywistego zamiaru ich podniesienia. Sąd Najwyższy bierze nieważność postępowania pod rozwagę z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.) – ale nie stwierdzono jej wystąpienia.

Tym samym uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej koncentruje się przede wszystkim na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., rozwiniętej wyłącznie w zakresie wykładni art. 385¹ § 1 i 2 k.c.; w dalszej części – na przesłance z pkt 1. Pozostałe wskazane przesłanki nie zostały rozwinięte w sposób umożliwiający ich ocenę w postępowaniu przedsądowym.

Oceniając przesłanki wskazane we wniosku, w pierwszej kolejności należy odnieść się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Zgodnie z orzecnictwem Sądu

Najwyższego, jej skuteczność wymaga wykazania potrzeby dokonania wykładni konkretnego przepisu prawa, który budzi rzeczywiste i poważne wątpliwości interpretacyjne lub wywołuje rozbieżności w orzecznictwie. Konieczne jest określenie zakresu wymaganej wykładni, wskazanie trudności interpretacyjnych oraz wykazanie, że treść i znaczenie danego przepisu nie zostały dotychczas dostatecznie wyjaśnione, bądź istnieje potrzeba zmiany utrwalonej linii orzeczniczej. Jeżeli skarżący powołuje się na rozbieżności w orzecznictwie sądowym, niezbędne jest przytoczenie konkretnych rozstrzygnięć, ich analiza oraz wskazanie, że rozbieżność wynika z odmiennej wykładni danego przepisu (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07 oraz z 14 grudnia 2023 r., I CSK 6110/22). Wątpliwości te powinny być aktualne także w chwili rozstrzygania o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 lipca 2024 r., I CSK 1225/23).

Natomiast w odniesieniu do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy podkreślić, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego przesłanka ta może być uznana za spełnioną wyłącznie wówczas, gdy skarga kasacyjna formułuje istotne zagadnienie prawne, którego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz rozstrzygnięcia sprawy. Zagadnienie powinno być wyraźnie przedstawione, poparte wskazaniem możliwych, alternatywnych rozwiązań oraz wykazaniem, że nie zostało ono dotychczas rozstrzygnięte lub że istnieje potrzeba zmiany dotychczasowej wykładni (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 18 września 2012 r., II CSK 180/12, z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16). Powinno ono także cechować się analogiczną wagą, jak pytanie prawne kierowane przez sąd drugiej instancji na podstawie art. 390 § 1 k.p.c., czyli dotyczyć poważnych wątpliwości, które nie dają się rozwikłać przy zastosowaniu powszechnie przyjętych reguł wykładni (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z 14 września 2012 r., I UK 218/12, z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15 oraz z 24 października 2012 r., I PK 129/12). Samo sformułowanie pytania nie jest wystarczające – niezbędna jest także jego analiza oraz przedstawienie rozbieżności występujących w orzecznictwie lub doktrynie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 grudnia 2011 r., II PK 183/11, z 20 grudnia 2011 r., II PK

207/11, z 9 stycznia 2017 r., II CSK 423/16, z 16 maja 2018 r., II CSK 12/18, z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17, z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 585/17 oraz z 8 kwietnia 2018 r., V CSK 577/17).

Postępowanie kasacyjne nie służy realizacji indywidualnego interesu strony, lecz ma na celu ochronę interesu publicznego poprzez zapewnienie jednolitości wykładni prawa oraz wkład w rozwój jurysprudencji. Tym samym, na etapie przedsądu brak jest podstaw do poszukiwania przesłanek przyjęcia skargi wyłącznie w treści zarzutów kasacyjnych – obowiązek ich wykazania ciąży na stronie skarżącej i nie może być przedmiotem rekonstruowania przez Sąd Najwyższy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147). Dlatego ocena spełnienia wskazanych przesłanek ogranicza się do analizy argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi.

Odnosząc powyższe zasady do niniejszej sprawy, należy zauważyć, że w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. skarżący wskazał na rozbieżności występujące w orzecznictwie co do skutków uznania postanowienia umownego za abuzywne w rozumieniu art. 385¹ § 1 i 2 k.c., w szczególności w zakresie możliwości jego zastąpienia przepisem prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym – w tym regulacjami art. 41 Prawa wekslowego lub art. 358 § 2 k.c., w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 23 października 2008 r. Rozbieżności w tym zakresie nie mają charakteru aktualnego. Sąd Najwyższy i Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wielokrotnie wypowiadały się na temat skutków uznania postanowienia za abuzywne i dopuszczalności jego zastąpienia, wskazując na konieczność spełnienia przesłanki dyspozytywności oraz zgodności z celami dyrektywy 93/13. Odmienne rozstrzygnięcia – o ile występują – mają swoje źródło w specyfice stanów faktycznych i nie stanowią wyrazu trwałej rozbieżności w wykładni prawa, której rozstrzygnięcie wymagałoby ingerencji Sądu Najwyższego w ramach postępowania kasacyjnego. Powołane przez stronę rozstrzygnięcia nie dokumentują istnienia aktualnego sporu interpretacyjnego ani linii rozbieżnych, które uzasadniałyby potrzebę dokonania wykładni art. 385¹ § 1 i 2 k.c. na gruncie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Zagadnienie skutków eliminacji klauzuli indeksacyjnej oraz dopuszczalności jej zastąpienia przepisem o charakterze

dyspozytywnym było szeroko omawiane w orzecznictwie Sądu Najwyższego i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Ugruntowany pozostaje pogląd, zgodnie z którym postanowienia umowne, które przyznają przedsiębiorcy jednostronną swobodę w ustalaniu kursów walut naruszają dobre obyczaje oraz rażąco godzą w interes konsumenta i są nieuczciwe w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. oraz art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13, a ich eliminacja prowadzi co do zasady do upadku mechanizmu indeksacyjnego. Wyeliminowane postanowienie może być zastąpione wyłącznie przepisem o charakterze dyspozytywnym, jeżeli jego zastosowanie nie narusza celu dyrektywy i zostało zaakceptowane przez konsumenta.

Eliminacja tych postanowień może prowadzić do nieważności całej umowy (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 8 listopada 2022 r., II CSKP 1153/22; z 31 stycznia 2023 r., II CSKP 941/22; z 25 października 2023 r., II CSKP 874/22; z 19 października 2023 r., II CSKP 1644/22; oraz wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z: 3 października 2019 r., C-260/18, Kamil Dziubak, Justyna Dziubak przeciwko Raiffeisen Bank International AG, ECLI:EU:C:2019:819, z 16 marca 2023 r., C-6/22 – M.B., U.B., M.B. przeciwko X S.A., ECLI:EU:C:2023:216). Ponadto, w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 7 maja 2021 r., III CZP 6/21 (OSNC 2021, nr 9, poz. 56), mającej moc zasady prawnej, Sąd Najwyższy wyraźnie określił warunki zastąpienia klauzuli abuzywnej: tylko w wyjątkowych przypadkach, przy spełnieniu ściśle określonych kryteriów, i wyłącznie przepisem dyspozytywnym. Sąd Najwyższy również w najnowszych postanowieniach odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych opartych na tej samej linii argumentacyjnej, wskazując na brak aktualnego sporu interpretacyjnego w zakresie skutków uznania postanowienia umownego za abuzywne oraz możliwości jego zastąpienia przepisem prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 maja 2025 r., I CSK 3415/23, niepubl.). Proponowane przez skarżącego mechanizmy zastępcze – oparte na art. 41 Prawa wekslowego lub art. 358 § 2 k.c. – zostały wykluczone w orzecznictwie jako nieprzystające do mechanizmu waloryzacyjnego w kredytach indeksowanych, a ich dyspozytywny charakter nie został wykazany w kontekście konkretnego stosunku umownego. Skarżący nie przedstawił przekonującej argumentacji, która

wskazywałyby na istnienie rozbieżności w orzecznictwie, mogącej uzasadnić ich użycie jako regulacji uzupełniającej po eliminacji klauzuli abuzywnej. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jednoznacznie wskazuje, że luka po klauzuli abuzywnej nie może być wypełniona przepisami ogólnymi, zasadami słuszności ani zwyczajem, gdyż narusza to ochronny charakter dyrektywy 93/13 oraz autonomię konsumenta (por. wyroki: z 3 października 2019 r., C-260/18 oraz z 16 marca 2023 r., C-6/22). W konsekwencji skarżący nie wykazał istnienia rzeczywistej rozbieżności w orzecznictwie ani dyspozytywnego charakteru wskazanych przepisów, co przesądza o braku podstaw do przyjęcia skargi na podstawie z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

W odniesieniu do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., skarżący sformułował zagadnienie prawne dotyczące wpływu braku możliwości oszacowania przyszłych świadczeń na ocenę abuzywności postanowień umownych. Choć zostało ono formalnie przedstawione jako nowe, jego rozwinięcie sprowadza się do wykładni art. 385¹ § 1 i 2 k.c. – zagadnienia wyjaśnionego już w utrwalonym orzecznictwie. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej konsekwentnie wskazuje, że przejrzystość postanowienia umownego obejmuje nie tylko jego brzmienie, lecz także możliwość oceny jego ekonomicznych skutków przez konsumenta – w tym również możliwość oszacowania wysokości świadczenia (por. wyroki z 30 kwietnia 2014 r., C-26/13, Kásler i Káslerné Rábai, ECLI:EU:C:2014:282, pkt 49–50 i 71–72, z 20 września 2017 r., C-186/16, Andriciuc, ECLI:EU:C:2017:703, pkt 50–51, z 14 marca 2019 r., C-118/17, Dunai, ECLI:EU:C:2019:207, pkt 52, 54–55 oraz z 3 października 2019 r., C-260/18, Dziubak, pkt 44 i 62). Krajowe orzecznictwo przyjmuje jednolite stanowisko, zgodnie z którym postanowienia umowne, które pozostawiają bankowi swobodę kształtowania zobowiązań konsumenta bez mechanizmu obiektywnej kontroli są uznawane za abuzywne (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18, OSNC-ZD 2021, nr 2, poz. 20 i z 6 czerwca 2023 r., II CSKP 459/22 oraz postanowienie z 21 marca 2024 r., I CSK 681/23). W świetle utrwalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego – brak możliwości oszacowania przyszłych świadczeń może stanowić przesłankę do uznania postanowienia umownego za niejednoznaczne, jednak nie przesądza o jego abuzywności *per se*. Ocena taka wymaga każdorazowo analizy konkretnej

treści postanowienia, jego funkcji w umowie oraz stopnia poinformowania konsumenta o ryzyku ekonomicznym (zob. m.in. wyroki: z 8 listopada 2022 r., II CSKP 1153/22, z 13 maja 2022 r., II CSKP 464/22, z 25 października 2023 r., II CSKP 820/23, z 10 maja 2022 r., II CSKP 285/22, OSNC-ZD 2022, nr 4, poz. 45, z 13 maja 2022 r., II CSKP 293/22, i z 27 listopada 2019 r., II CSK 483/18)

Brak możliwości oszacowania kwoty przyszłego świadczenia, choć istotny dla oceny przejrzystości postanowienia, nie przesądza samodzielnie o jego niejednoznaczności, a w konsekwencji nie uzasadnia automatycznego poddania go badaniu pod kątem abuzywności. Wskazany przez skarżącego wyrok Sądu Najwyższego z 7 listopada 2019 r., IV CSK 13/19, nie prowadzi do wyodrębnienia nowej płaszczyzny interpretacyjnej, lecz jedynie ilustruje znane rozróżnienie pomiędzy przewidywalnością ekonomiczną a jednoznacznością redakcyjną. W konsekwencji, postawione zagadnienie prawne – mimo osadzenia w kontekście orzecznictwym – nie spełnia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy wielokrotnie odmawiał przyjęcia skarg kasacyjnych opartych na tożsamej lub zbliżonej argumentacji, wskazując na ugruntowaną wykładnię art. 385¹ § 1 i 2 k.c. oraz brak aktualności zagadnienia (zob. m.in. postanowienia: z 12 grudnia 2024 r., I CSK 1009/24, z 17 kwietnia 2025 r., I CSK 1257/24., z 15 kwietnia 2025 r., I CSK 1167/24, z 20 grudnia 2024 r., I CSK 2478/23, z 13 grudnia 2024 r., I CSK 57/24, z 23 lipca 2024 r., I CSK 2403/23, z 3 kwietnia 2024 r., I CSK 2225/23 a także wyrok z 6 września 2024 r., II CSKP 1644/22 wraz z powołanym tam szerokim orzecznictwem).

W aktualnym stanie prawnym i orzecznictwym nie występują rozbieżności interpretacyjne ani potrzeba ponownej wykładni przepisów wskazanych przez skarżącego. Przedstawione zagadnienie nie ujawnia nowej płaszczyzny systemowej, nie wnosi istotnych wątpliwości interpretacyjnych i nie wykracza poza indywidualny interes strony. Skarga nie służy rozstrzyganiu sporów jednostkowych, lecz ukierunkowaniu wykładni prawa w interesie ogólnym – a przesłanka taka w niniejszej sprawie nie została wykazana w sposób wystarczający.

W zakresie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., skarżący wskazał potrzebę wykładni art. 497 k.c. w związku z art. 496 i 455 k.c., w kontekście zastosowania

zarzutu zatrzymania przy umowie kredytu oraz daty wymagalności roszczenia banku. Przepisy te zostały jednak jedynie przytoczone, bez przedstawienia pogłębionej argumentacji wskazującej na istnienie rzeczywistych wątpliwości interpretacyjnych lub rozbieżności w orzecznictwie, które uzasadniałyby potrzebę ich wykładni przez Sąd Najwyższy. Tymczasem, zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, w ramach tzw. przedsądu dokonywana jest wyłącznie ocena przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazanych i uzasadnionych przez skarżącego, a nie treść uzasadnienia podstaw kasacyjnych (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 października 2024 r., I CSK 2607/23 i z 26 września 2024 r., I CSK 1087/24). Brak samodzielnego wyводу dotyczącego potrzeby wykładni wskazanych przepisów uniemożliwia ocenę zasadności tej części przesłanki, co uzasadnia odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej również w tym zakresie.

Skarga kasacyjna nie spełnia wymogów żadnej ze wskazanych przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c., co wyklucza możliwość jej przyjęcia do rozpoznania.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Dariusz Dończyk

(A.G.)

[r.g.]